

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 32.

Anden Session.

14de Møde.

Mandagen den 28de October.

(Fortsat.)

Tscherning (fortsat): Dersom Enhver er berettiget til at søge den kirkelige Biesse, har Ingen Ret til at klage over, at den ikke gives til dem, som ikke ville have den (Nei!); men han vil benytte Fleertallet af Folket til paa en tyrannisk Maade at tvinge dem, som ikke ville ægtevies paa den almindelige Maade, til at være fornøiede med ikke at kunne blive ægteviede paa nogen anden Maade, og dette vil han bringe som et Offer til deres Domme, som selv kunne lade sig ægtevie og indstigne; han vil ikke indrømme, at denne Lov skal fremmes; thi dersom den bliver fremmet, vil det store Antal af Folket føle Misnoie over, at der er Folk, som lade sig ægtevie paa en anden Maade. Anderledes har jeg ikke kunnet forstaae hans Ord; og dersom det er Tilfældet, tør jeg haabe, at dersom der kunde siges Noget til Fordeel for at fremme denne Anordning, er det netop blevet sagt af det ærede Medlem; thi denne Forsamling vil vist ikke tage Deel i en saa fordringsfuld og tyrannisk Handling, som det vilde være, efter vor Maade at betragte Forholdet paa, at tvinge Andre.

N. Ottesen: Hvorvidt det skulde være Tilfældet, at netop dette Lovforslag skulde faare den religiøse Tølelse, derom kan jeg naturligviis ikke have nogen fuldstændig Mening; men efter det Kjendskab, jeg har til Religionsretten, hvormed jeg dog siden 1824 har befattet mig en Smule, maa jeg tilstaae, at jeg netop har fundet de religiøse Folk at være de, som have følt sig saarede ved, at der er en Statskirke eller en Statslov over Troes og Samvittigheds Sager. Medens de fuldkommen anerkjende Rigtigheden af, at Staten har Ret

til at hyde over Alt, hvad der hører til deres Legeme, ja selv til deres Guds, ansee de paa den anden Side deres Tro og Samvittighed for en Sag mellem dem selv og vor Herre; det er Noget, som de sole bør være saa. Det vil derfor glæde dem at erfare, at der sidder Folk i Rigsdagen, som dog have dette for Øie, og som arbeide paa, at der engang kan blive Religionsfrihed i Danmark. Nu maa jeg tilstaae, at skjøndt det staaer i Grundloven, kan jeg dog ikke finde, at der endnu er Religionsfrihed i Danmark (Hør!), og det skulde glæde mig særdeles meget, om det forelagte Lovforslag kunde give Anledning til, at Grundlovens saa herlige Ord kunde gaae over i Livet. Jeg kan derfor ikke Andet end ønske, at nærværende Lovforslag, om det end ikke i alle Henseender maatte ansees tilfredsstillende, maa nyde Fremme, idet jeg troer, at det afgiver Grundlag for en Lov om Religionsfrihed (Hør! Hør!). Jeg seer vel, at det havde været nok saa heldigt, at Forslaget indeholdt som en almindelig Regel, at Biesse skulde finde Sted, og at Undtagelsen deraf betragtedes som en Undtagelse, idet det saa maaskee ikke vilde have saaret saa Mange; men jeg seer aldeles ikke, at der kan være Noget til Ginder for, at Vedkommende faae Lov til at benytte den Frihed, som her er foreslaaet.

N. Sørensen: Efter Alt hvad der nu er ytret, har jeg i Grunden saa godt som Intet at sige, men vil blot udtale, at kun ved, at Friheden gives og kommer til Folkets Kundskab, vil det kjendes, hvilken Folkets Stemning er (Ja!). Her er Ingen, som kan erklære om sig selv, at han er Repræsentant for Folkets Stemning, hvilket ikke er blevet oplyst om, hvad Lovforslaget tilsigter, nemlig en saadan Frihed, som ikke i det Allermindste betager Folk i Almindelighed deres Ret til at